

»Tukaj sta,« je rekel, »vzhod in zahod sonca,
vrnil sem se in svet je prišel za mano
celo premajhen za moje korake, videl sem.«

V pozni uri, opazoval je, kje zahaja sonce,
dan se je ločeval od noči in noč bo ločila dan,
sedel je nebogljeno in čutil, kako ga zapuščajo
uresničene želje, ki se z njimi ni dalo ničesar lotiti.

Branko Miljković (1934):

POEZIJO sen je davna in pozabljena resnica
BOJO ki je ne zna nihče več preskusiti
PISALI zdaj tujina poje ko morje in zaskrbljenost
VSI vzhod je zahodno od zahoda lažno gibanje je najhitrejš
 zdaj pojejo modrost in ptice moje zapuščene bolezni
 cvet sredi pepela in vonja
 tisti ki nočejo preživeti ljubezni
 in zaljubljeni ki vračajo čas nazaj
 vrt ki njegovih vonjav zemlja ne spozna
 in zemlja ki ostaja zvesta smrti
 zakaj ta svet soncu ni edina skrb

vendar nekega dne
bo tam kjer je bilo srce stalo sonce
in v človeški govorici ne bo takšnih besed
ki bi se jih pesem odrekla
poezijo bojo pisali vsi
resnica bo navzoča v vseh besedah
na krajih kjer je pesem najlepša
tisti ki je prvi zapel se bo umaknil
in prepustil pesem drugim
sprejemam veliko misel prihodnjih poetik:
nesrečen človek ne more biti pesnik
jemljem nase obsodbo množice, ki je zapela:
kdor ne zna poslušati pesem bo poslušal vihar

vendar:

bo svoboda znala peti
kakor so sužnji peli o njej

EPITAF Ubila me je premočna beseda